

Arrest

nr. 199 728 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 21 december 2015 en dient op 4 januari 2016 een asielaanvraag in.

Op 26 januari 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 24 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun te zijn en tot de Stanikzaistam te behoren. U bent ongeveer 22 jaar geleden geboren in het dorp Hayijana Kala in het district Chaharasyab in de provincie Kabul. U bleef daar tot ongeveer vier maanden voor uw vertrek uit Afghanistan. U studeerde af van de twaalfde graad.

Ongeveer 5, 10 of 15 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan kwam uw familie in conflict met de familie van S(...) S(...) die een stuk grond bezat naast dat van uw familie. Dit conflict werd opgelost door een jirga (een volksraad) waarin beslist werd dat geen van beide partijen schuld trof.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ontmoette u N(...) S(...), de dochter van S(...) en vanaf dit moment onderhielden jullie regelmatig in het geheim contact met elkaar, soms door effectief af te spreken in de stad Kabul en heel vaak door elkaar te bellen met jullie gsm. Na één jaar vertelde u dit aan uw moeder die u informeerde over het grondconflict van vele jaren ervoor. U stond er echter op dat zij alsnog een huwelijksaanzoek zou doen bij de familie van N(...) en ongeveer één jaar en drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan deed zij dat ook. Het antwoord was negatief maar u stond er op dat uw moeder een tweede aanzoek zou doen, hetgeen twee of drie maanden later plaatsvond maar opnieuw geweigerd werd.

Ongeveer twee maanden na dit tweede aanzoek kreeg u een ferme waarschuwing van de drie broers van N(...), namelijk S(...), W(...) en E(...). Zij zagen u samen met N(...), grepen haar en sloegen haar. U slaagde er in om weg te lopen maar zij riepen u na dat zij u niet in leven zouden laten. U besliste om vanaf dat moment niet meer thuis te wonen maar bij uw tante in Kaboel te blijven. Na drie maanden werd u opnieuw gebeld door N(...), die kwaad was omdat u haar niet meer contacteerde. U vroeg haar om naar Kaboel te komen en jullie spraken af in een restaurant. Net voor het betreden van het restaurant werd u aangevallen door de drie broers van N(...) en misschien nog andere mensen. Daarbij werd u zes maal gestoken maar dankzij de tussenkomst van de vele omstaanders kon u toch naar het ziekenhuis gebracht worden. U werd daar ondervraagd door de politie die een onderzoek gingen instellen waar uiteindelijk niks meer van gekomen is. Ongeveer een week lang verbleef u het ziekenhuis maar dan vond uw oom langs moederskant een smokkelaar en vluchtte u naar de provincie Nimruz waar u nog een maand tot anderhalve maand bleef om te herstellen alvorens uw tocht naar Europa aan te vangen.

U vertrok uit Afghanistan ongeveer eind oktober 2015 om via onder andere Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië of Slovenië, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen op 21 december 2015 en asiel aan te vragen op 4 januari 2016.

Ongeveer een maand nadat u aankwam in België werd er in uw dorp een jirga (een volksraad) gehouden waarin beslist werd dat S(...) u mag doden wanneer hij u terugziet en waarin uw twee zussen aan hun familie dienen gegeven te worden maar gezien uw afwezigheid is deze laatste verbintenis niet afdwingbaar.

U vreest om bij terugkeer gedood te zullen worden door S(...) S(...), de vader van uw vriendin N(...).

Ter staving van uw aanvraag legt u uw originele taskara, een Engelse vertaling van die taskara en een medisch attest van een dokter in België neer.

B. Motivering

Doorheen uw verklaringen heeft u het niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zijn zodanig incoherent en onaannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo is het niet geloofwaardig dat u niets zou geweten hebben over het grondconflict en de daaruit voortvloeiende vete met de familie van S(...) S(...). Dat u hierover initieel als kind niets wist, is niet ondenkbaar maar dat u – sinds de dood van uw vader ongeveer in 2011 de man van het huis (gehoorverslag CGVS, p. 3) – geen weet zou hebben van een grondconflict met een andere familie van dezelfde stam is hoogst opmerkelijk. U geeft zelf aan dat de gronden van S(...) net naast de gronden van uw familie liggen (CGVS, p. 7 en 8) en dat u S(...) en zijn zonen kende als bewoners van dat huis (CGVS, p. 12), dat u elke keer u naar school ging moest passeren (CGVS, p. 7). Het is niet geloofwaardig dat er in de 5 jaren tussen de dood van uw vader en het moment waarop u aan uw moeder vertelde over uw vriendin N(...), nooit vermelding zou zijn gemaakt van een grondconflict met uw burens, zeker aangezien die laatste volgens u een afkeer voor uw familie voelden en nog steeds boos waren omdat er iemand van hen gewond was geraakt (CGVS, p. 12).

Nog minder geloofwaardig is uw stelling dat u toen u N(...) ontmoette “niet wist dat zij de dochter was van S(...)” (CGVS, p. 7) en “helemaal niet op de hoogte [was] wie haar vader was” (CGVS, p. 9) en pas een jaar nadien van uw moeder zou gehoord hebben wie haar vader was. Ten eerste is het in de Afghaanse context volstrekt ongeloofwaardig dat u niet zou gevraagd hebben naar haar familie en meer bepaald naar haar vader, ondanks het feit dat jullie heel vaak telefonisch contact hadden en elkaar ook af en toe zagen (CGVS, p. 8). U verklaart daarenboven dat het bij wet verboden is in Afghanistan om op die manier om te gaan met vrouwen zonder getrouwd te zijn (CGVS, p. 13). Dat u ondanks die wetenschap op geen enkel ogenblik interesse zou hebben getoond in haar afkomst terwijl jullie vaak met elkaar spraken, is niet aannemelijk. Bovendien zegt u zelf dat u haar belde toen u haar huis passeerde en zij dan naar buiten kwam met het excuus om water naar binnen te halen (CGVS, p. 7 en 13). Aangezien u echter S(...) en zijn zonen kende als bewoners van dat huis (CGVS, p. 12) is het geheel ongeloofwaardig dat u dan niet zou weten dat het meisje dat daar woont en water gaat halen, de dochter van S(...) was.

Bovendien is het opmerkelijk dat u in uw eerste verklaringen niet vermeld heeft dat er een grondconflict was tussen uw familie en de familie van N(...) (vragenlijst CGVS, p. 1-2). Als reden hiervoor geeft u aan dat u niet veel tijd had om alles in detail te vertellen (CGVS, p. 20). Aangezien dit grondconflict echter de oorzaak is van het conflict tussen uw familie en S(...), waardoor u niet alleen niet kon trouwen met uw geliefde maar uiteindelijk ook uw thuisland diende te verlaten, is het niet geloofwaardig dat u dit als detail zou beschouwen en niet zou vermelden wanneer gevraagd wordt naar de oorzaak van uw problemen.

Voorts kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de contacten die u beweert te hebben gehad met N(...). U zegt zelf dat meisjes in Afghanistan tot een bepaalde leeftijd naar school mogen gaan maar daarbuiten niks mogen doen en dat N(...) waarschijnlijk de winkel van haar familie niet zal gezien hebben (CGVS, p. 13). Dat een ongehuwd meisje van ongeveer 17 jaar oud (CGVS, p. 7) in een dorp in Afghanistan wel een telefoon mee zou hebben, onderweg naar school vrij met jongens zou kunnen bellen (CGVS, p. 13) en heel vaak telefonisch contact zou kunnen onderhouden met jongens (CGVS, p. 8), is hoogst onwaarschijnlijk in de Afghaanse context. Wat echter alle logica tart, is jullie beslissing om telkens aan de bazaar van Chaharasyab af te spreken (CGVS, p. 13 en 15), uitgerekend de bazaar waar de broers van N(...) – S(...), W(...) en E(...) – een winkel met levensmiddelen uitbaatten (CGVS, p. 12). Zelfs nadat uw moeder de woede van de familie van N(...) wekte door erop te wijzen dat jullie reeds geregelde contacten met elkaar hebben kozen jullie ervoor om aan deze bazaar af te spreken (CGVS, p. 15). Wanneer u geconfronteerd wordt met die absurde beslissing, stelt u dat het niet in de bazaar zelf was maar erachter en dat jullie bovendien toch in het oog werden gehouden (CGVS, p. 13) en het dus toch niet veel uitmaakte.

Wat betreft de eerste verklaring: eerder zei u expliciet dat u haar vroeg om “naar de bazaar van Chaharasyab te komen en vandaar ... naar Kabul [te gaan]” (CGVS, p. 13). Los van het feit of het nu net voor, net achter, of in de bazaar zelf was dat jullie afspraken, is het niet realistisch dat jullie dit zouden doen in de wetenschap dat de drie broers van N(...) een winkel hadden in diezelfde bazaar en er dus een grote kans was dat jullie door hen opgemerkt zouden worden, terwijl jullie er volgens uw eigen verklaringen net alles aan deden om de contacten geheim te houden (CGVS, p. 12 en 13). Dat twee personen die een relatie koste wat het kost verborgen willen houden, afspreken aan de bazaar waar de broers van één van hen een winkel openhouden kan geenszins overtuigen.

Wat betreft de tweede verklaring dat jullie toch wisten dat jullie in het oog werden gehouden, dient opgemerkt te worden dat het in de Afghaanse context ondenkbaar is dat het voor N(...) in dat geval nog

mogelijk zou zijn om in het geheim af te spreken en telefonisch contact te onderhouden. U verklaart immers dat uw moeder de familie die een afkeer voor u voelt vertelde dat jullie telefonische contacten met elkaar hadden. Dat de familie van N(...) in de twee maanden die volgden op dit nieuws zelfs niet de meest voor de hand liggen maatregelen zou nemen om deze contacten te verhinderen valt niet in te beelden. Sterker nog, u stelt dat N(...) nadat jullie betrappt werden door haar broers aan de bazaar, nadat zij meegesleurd werd naar huis en geslagen werd, nadat u met de dood bedreigd werd, toch nog in staat was om u op te bellen toen u reeds drie maanden lang in Kabul ondergedoken leefde (CGVS, p. 16). Ook hier moet opgemerkt worden dat de handelingsvrijheid waarover N(...) volgens u bleef beschikken ondanks het feit dat haar familie zodanig kwaad was dat zij u met de dood bedreigden – en uiteindelijk zelfs neerstaken met het doel u te doden (CGVS, p. 18) – allerm minst geloofwaardig is. U gaat nog een stap verder door te stellen dat N(...) als 17-jarige vrouw er in slaagde om zonder de hulp van haar broers en familie in het geheim van het district Chaharasyab naar Kabul te gaan om samen met u een restaurant te bezoeken (CGVS, p. 16), terwijl zij reeds in het oog werd gehouden, hetgeen eveneens ondenkbaar is binnen de Afghaanse context. Daarbij moet er eveneens aangekaart worden dat het erg vreemd is dat u wetende dat u in het oog gehouden wordt en uw acties bij wet verboden zijn er toch voor kiest om bij klaarlichte dag vlakbij de winkel van de broers van N(...) met haar af te spreken. Tot slot dient nog vermeld te worden dat ook de beslissing van uw moeder om bij het tweede huwelijksaanzoek aan de familie van N(...) en dus aan de familie waarmee uw familie een vete had te vertellen dat u reeds contacten had gehad met N(...) (CGVS, p. 12), de wenkbrauwen doet fronsen. Dat zij op die manier het leven van het oudste mannelijke lid van het huishouden in gevaar zou brengen, is hoogst opmerkelijk.

Dit alles zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beschreven relatie met N(...) S(...). Aangezien de problemen die u beschrijft – de aanval aan de bazaar, de messteken aan het restaurant in Kabul en de daaropvolgende jirga – allen hun oorzaak vinden in die verboden relatie, en u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat die relatie bestond, kan geen geloof gehecht worden aan de door u beschreven vervolgingsfeiten. Hieruit volgt dat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet beïnvloeden. Wat betreft uw taskara en de Engelse vertaling: zij hebben enkel betrekking op uw identiteit, hetgeen geen invloed heeft op bovenstaande argumentatie. Het medisch attest – dat uw littekens vermeldt – kan uw asielmotieven evenmin hard kan maken. Dit medisch attest doet immers geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd en houdt aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. Er wordt louter vermelding gemaakt van het feit dat u zelf verklaart de littekens te hebben opgelopen in Afghanistan na een messengevecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van “het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen,

ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“1ste onderdeel: verzoeker komt in aanmerking om te worden erkend als vluchteling

De bestreden beslissing stelt ten onrechte vast dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing o.a. de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Nochtans dient verwerende partij conform het redelijkheidsbeginsel wanneer zij een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid te doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing een rol kunnen spelen tegen elkaar moeten zijn afgewogen. In casu is dat niet gebeurd. Het is ook duidelijk dat de verwerende partij dit beginsel schendt door geen rekening te houden met belangen van verzoeker.

De overheid moet daarnaast een beslissing eveneens zorgvuldig voorbereiden. Verzoeker meent dat de verwerende partij heeft nagelaten de situatie van verzoeker grondig te onderzoeken.

De motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door zijn motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. De zijnsgrond van het besluit dient gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht op de feiten uit de het administratief dossier.

Verzoeker stelt vast dat de aangehaalde redenen in de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon “die, [...] uitgegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras; godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen [...]”. “

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een 'vrees' koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige— vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Overigens is er in artikel 48/3, §2 opgenomen wat men onder 'daden van vervolging' in de zin van artikel 1a van het Verdrag van Genève moet begrijpen:

(...)

Uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 met betrekking tot Afghanistan kunnen we opmaken dat het grondconflict een belangrijk materieel feit is:

“d) Land Disputes with an Ethnic or Tribal Dimension

Land ownership is in many cases difficult to establish and, as a result, land disputes are common in Afghanistan; they frequently turn violent.⁴⁹⁵ Land grabbing is reportedly widespread, reportedly often involving powerful actors with connections to the Government, as well as public officials. ⁴⁹⁶ All land registration, distribution and dispute resolution mechanisms, whether formal or informal, are reported to be afflicted by corruption.⁴⁹⁷ Conflicts about land ownership and land use rights often have an ethnic dimension, in part as a result of population movements.⁴⁹⁸ Afghans who seek to reclaim their land after

returning home from displacement may be particularly vulnerable to land disputes with an ethnic dimension. "2

Eveneens~blijkt uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat er m bepaalde gevallen bloedwraak kan ontstaan:

14. Individuals Involved in Blood Feuds In général, a blood feud involves the members of one family killing members of another family in retaliatory acts of vengeance which are carried out according to an ancient code of honour and behaviour.502 In the context of Afghanistan, while blood feuds are primarily a Pashtun tradition rooted in Pashtuns' customary law system, Pashtunwali, they are also reported to occur among other ethnic groups.503 Blood feuds can be triggered by murders, but also by other offences, such as the infliction of permanent, serious injury, the kidnapping or violation of married women, or unresolved disputes over land, access to water supplies or property.504 Blood feuds may give rise to long cycles of retaliatory violence and revenge.505 Under Pashtunwali, in principle revenge must be taken against the offender, but under certain circumstances the offender's brother or other patrilineal kin may become the target for revenge. In général, revenge is not reported to be exacted against women and children.506 When the victim's family is not in a position to exact revenge, a blood feud may reportedly lie dormant until such time as the victim's family believes it is capable of taking revenge. Revenge can thus be taken years or even générations after the original offence.507 Sentencing of the offender in the formal judicial system does not necessarily preclude violent retaliation by the victim's family: unless a settlement has been reached through a traditional dispute settlement mechanism to end the blood feud, the victim's family will reportedly still be expected to exact revenge against the offender after he has served his sentence". 3

Verzoeker vreest dan ook terecht te worden gedood door Salim Stanikzai, de vader van zijn vriendin Nazanin. Het kan niet worden betwist dat verzoeker bloedwraak vreest. Hieromtrent is geen motivering opgenomen, noch is dit afdoende onderzocht.

UNHCR adviseert dan ook dat de personen die bloedwraak vrezen inderdaad een risicoprofiel zijn:

"In light of the foregoing, UNHCR considers that persons involved in a blood feud may, depending on the circumstances of the individual case, be in need of international refugee protection on account of membership of a particular social group or other relevant grounds. 509 Claims by persons involved in blood feuds may, however, give rise to the need to examine possible exclusion from refugee status. Depending on the specific circumstances of the case, family members, partners or other dépendants of individuals involved in blood feuds may also be in need of international protection on the basis of their association with individuals at risk. "4

De motieven ter zake kunnen de beslissing niet dragen en zijn niet afdoende. Het is duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest. Zo verwerende partij geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen dan dient ze dit dan ook beter vermelden in de beslissing. Daarbij moet ze het risicoprofiel van verzoeker onderwerpen aan een grondig onderzoek. Het onderzoek is volgens verzoeker gebrekkig. Vooreerst stelt de verwerende partij dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker niet zou weten hebben over het grondconflict. Dat verzoeker hierover initieel als kind niets wist, is volgens de verwerende partij ten onrechte ondenkbaar. De feiten dateren immers van zeer lang geleden en het geschil werd opgelost middels bemiddeling, waarbij langs de familie van verzoeker geen slachtoffer vielen. Bovendien was verzoeker destijds nog zeer jong.

"Hoelang was het precies geleden dat die broer van Salim gewond was geraakt?

Vanaf wanneer?

Ongeveer vanaf het eerste aanzoek?

Ik was toen nog een klein kind, volgens mijn moeder was het 10-15 jaargeleden ervoor maar was het opgelost een jitsa " (tZGVS, gehoorverslag, pag. 14)

Het enkele feit dat de gronden van Salim net naast de gronden van zijn familie liggen impliceert niet dat verzoeker zeker op de hoogte diende te zijn van het grondconflict, noch is het ongeloofwaardig dat verzoeker in de jaren tussen de dood van zijn vader en het moment waarop hij aan zijn moeder vertelde over zijn vriendin Nazanin, nooit op de hoogte is gebracht van een grondconflict. Het is zeer aannemelijk dat verzoekers moeder melding maakt van het grondconflict op het moment dat zij mogelijke problemen verwachtte, daar zij vreesde dat de relatie van verzoeker met zijn vriendin Nazanin zeer gevoelig zou liggen omwille van het grondconflict.

Secundo voert verwerende partij aan dat de geloofwaardigheid van verzoeker wordt ondergraven door de stelling dat hij niet wist dat Nazanin de dochter was van Salim. De verwerende partij

stelt dat het in de Afghaanse context volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker niet zou hebben gehoord wie haar vader was. Het is hierbij nuttig te verwijzen naar de verklaringen van verzoeker waarbij het volgende verklaard:

"Kunt u met uw eigen woorden uitleggen wat er precies gebeurd is met die messteken en gevechten? Waar het probleem echt begonnen is?

Ik was helemaal niet op de hoogte van wie haar vader was, en bovendien dat mijn vader en zo vroeger een conflict hadden met hen en dat dit conflict door de jirga is opgelost.

Op dat moment was mijn vader nog in leven, Ik heb haar leren kennen zoals ik u daarnet heb verteld op de weg van en naar haar school die ze nam langs onze gronden. Ik zag haar ook als ik langs haar huis passeerde, zo leerde ik haar beter kennen. Later kreeg ik daar dus problemen mee in de zin dat haar broers mij gezien hebben. Ik kreeg één waarschuwing en daarna werd ik ook in elkaar geslagen en ik heb drie keer toe mijn moeder op huwelijksaanzoek gestuurd naar hen toe."(CGVS, gehoorverslag, pag. 9)

Het feit dat Nazanin zelf het grondconflict niet ter sprake bracht en zich wellicht hiervoor schaamde kan mogelijks verklaren waarom verzoeker initieel niet op de hoogte werd gesteld dat zij de dochter was van iemand waarmee verzoekers vader destijds betrokken raakte bij een grondconflict. Het feit dat verzoeker weet dat bij wet in Afghanistan verboden is om op die manier om te gaan met vrouwen zonder getrouwd zijn, impliceert niet dat verzoeker interesse zou moeten tonen in haar afkomst, wat toch blijkbaar zeer gevoelig ligt.

Voorts stelt de verwerende partij dat het opmerkelijk is dat verzoeker in zijn eerste verklaringen niet vermeld heeft dat er een grondconflict was tussen zijn familie en de familie van Nazanin. Inderdaad, als reden hiervoor gaf verzoeker aan dat hij niet veel tijd kreeg om alles in détail te vertellen (administratief dossier, gehoorverslag, pag. 20). De kritiek van de verwerende partij is echter onterecht. Daargelaten dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet ertoe leent om alle nuttige informatie te verwerken, dient daarbij ook te worden benadrukt dat in het jaar 2016 de Dienst Vreemdelingenzaken het zeer druk had zodat het dan ook waarschijnlijk is dat men minder tijd had om een en ander goed te overlopen. Daarnaast is het een vaststaande gegeven dat aan de asielzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt meegedeeld kort te verklaren wat hun vrees is en dat ze later uitgebreide verklaringen op het CGVS kunnen afleggen. De argumenten van de verwerende partij overtuigen niet.

Daarnaast plaatst de verwerende partij ten onrechte vraagtekens bij de contacten die verzoeker heeft gehad met Nazanin. Hoewel verzoeker zelf aangeeft dat meisjes in Afghanistan tot een bepaalde leeftijd naar school mogen gaan maar daarbuiten niks mogen doen, betekent dit niet dat in casu Nazanin occasioneel — weliswaar met risico — niet in de mogelijkheid verkeerde om verzoeker te ontmoeten. In de ogen van de verwerende partij is de beslissing van verzoeker en zijn vriendin onlogisch om telkens aan de bazaar van Chaharasyab af te spreken, aangezien daar de broers van Nazanin een winkel met levensmiddelen uitbaatten. In de ogen van de verwerende partij lijkt dit onlogisch, maar in de Afghaanse context, rekening houdend met de situatie van verzoeker en zijn vriendin, is dit allesbehalve logisch. Nazanin was immers niet geheel vrij om elders, ver van haar woonplaats af te spreken, wat uiteraard onmiddellijk vraagtekens zou doen rijzen bij haar ouders en broers.

De stelling van de verwerende partij dat het niet kan overtuigen wanneer twee personen een relatie koste wat kost verborgen willen houden, maar afspreken aan de bazaar waar de broers van één van hen een winkel uitbaat, houdt bovendien geen rekening met de verklaring van verzoeker, met name dat de ontmoetingen niet in de bazaar zelf was, maar erachter. (administratief dossier, gehoorverslag, pag. 13)

In de ogen van verwerende partij en lijken bepaalde elementen vreemd. De verwerende partij verliest echter uit het oog dat een asielrelaas of bepaalde feiten niet plausibel/ onaannemelijk kan zijn maar toch wel geloofwaardig en omgekeerd: een asielrelaas kan aannemelijk/plausibel zijn en toch ongeloofwaardig. De Britse rechtspraak bevestigt deze zienswijze:

"We turn to our conclusions. First, Mr Toal is right to say that the assessment of credibility may involve an assessment of the plausibility, or apparent reasonableness or truthfulness, of what has been said. This assessment can involve a judgement as to the likelihood of something having happened based on evidence and or inferences. The particular rôle of background evidence here is that it can assist either way with that process, revealing the likelihood of part or the whole of what was said to have happened actually having happened. It can be of especial help in showing that adverse inferences can be apparently reasonable when based on an understanding of life in this country and yet are less reasonable when the circumstances of life in the country of origin are exposed. This is a problem of which Adjudicators are well aware, and it can exist even where no background material is available to assist. The assessment of plausibility is not however a separate stage in the assessment of credibility but is an aspect which may vary in its importance, from case to case.

A story may be implausible and yet may properly be taken as credible; it may be plausible and yet properly not believed. There is a danger in erecting too many stages of reasoning with different tests, as opposed to recognising different aspects of reasoning. This is especially so as credibility, while often decisive, is however not the true or ultimate focus of decision in an asylum or human rights case.

But there is a danger of "plausibility" becoming a term of art, yet with no clear definition or consistent usage. It is simply that the inherent likelihood or apparent reasonableness of a claim, is an aspect of its credibility, and an aspect which may well be related to background material, which assists in judging-

it. This danger is reflected in the comment of Lee J which, with respect, we do not find helpful to us. We do not regard "implausible" or "inherently unlikely" as meaning "beyond human experience or possible occurrence", nor do we regard that latter phrase as the relevant benchmark for an adverse conclusion as to plausibility or credibility.⁵

De problemen die verzoeker heeft beschreven zijn zeer gedetailleerd verteld en de verklaringen van verzoeker zijn bovendien doorleefd, met name de aanval aan de bazaar, de messteken aan het restaurant in Kabul en de daaropvolgende jirga. Ook heeft verzoeker geloofwaardige verklaringen afgelegd over de persoon Nazanin, de huwelijksaanzoeken, het grondconflict, en het vertrek uit Afghanistan. De hypothesen die verwerende partij ontwikkelt zijn weinig ernstig en zijn gebaseerd op aannames en veronderstellingen. Ten onrechte acht de verwerende partij het niet aannemelijk dat er een relatie bestond tussen verzoeker en Nazanin.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof':

...] There is no necessity for the adjudicator to have to be fully convinced of the truth of each and every factual assertion made by the applicant.

[...] Inability to remember or provide all dates or minor details, as well as minor inconsistencies, insubstantial vagueness or incorrect statements which are not material may be taken into account in the final assessment on credibility, but should not be used as decisive factors.

[...] Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable to be believed.

[...] Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's aim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

[...] There is no requirement to prove well-foundedness conclusively beyond doubt, or even that persecution is more probable than not. To establish "well-foundedness", persecution must be proven to be reasonable possible. "(Office of UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, paragrafen 8-12 en 17)

In het rapport 'Beyond Proof: Credibility Assessment in EU and Asylum Systems' wordt er ook gesteld dat men de geloofwaardigheid van een asielzoeker in het geheel moet bekijken

"The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant evidence as submitted by the applicant and gathered by the determining authority by its own means." Such decision-makers, on classic principles of public law, are required to take everything material into account. Their sources of information will frequently go well beyond the testimony of the applicant and include in-country reports, expert testimony and — sometimes — specialised knowledge of their own (which must of course be disclosed). No probabilistic cut-off operates here: everything capable of having a bearing has to be given the weight, great or little, due to it. "87 Therefore, in determining whether to accept or reject a material fact the applicant presents, the decisionmaker must take into account all relevant evidence that confirms, supports, refutes, or otherwise bears on the asserted material fact. Decision-makers should be careful not to reach conclusions on the credibility of each material fact in isolation. As UNHCR has stated: "taking isolated incidents out of context may be misleading. The cumulative effect of the applicant's experience must be taken into account. "88 The European Court of Human Rights has held that "[i]n determining whether it has been shown that the applicant runs a real risk of suffering treatment proscribed by Article 3, the Court will assess the issue in the light of all the material placed before it, or, if necessary, material obtained proprio motu" (emphasis added).89 This is echoed by the Committee against Torture, which exercises the power of free assessment of the facts based on "the full set of circumstances" in every case.90 This can be used in an analogous way for credibility assessments. "6

Deze benadering wordt toegepast in het Verenigd Koninkrijk:

"It is the task of the fact-finder, whether official or judge, to look at all the evidence in the round, to try and grasp it as a whole and to see how it fits together and whether it is sufficient to discharge the burden of proof. Some aspects of the evidence may themselves contain the seeds of doubt. Some aspects of the evidence may cause doubt to be cast on other parts of the evidence. ... Some parts of the evidence may shine with the light of credibility. The fact finder must consider all these points together; and ... although some matters may go against and some matters count in favour of credibility it is for the fact-finder to decide which are the important, and which are the less important features of the evidence, and to reach his view as a whole on the evidence as a whole. "7

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen t.o.v. ongeloofwaardigheid van verzoekers

verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet t t de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie – rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten – had verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen  n moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Tot slot heeft verzoeker in het kader van de zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft te vermelden. Hij toont duidelijk aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Het enig middel is gegrond."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Ingevolge de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die dienen te worden gelezen in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning, respectievelijk toekenning, vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. X; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete

omstandigheden van de zaak te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij stelt dat zij haar land van herkomst verlaten heeft uit vrees te worden vermoord door de vader van N., een meisje waarmee zij verboden contacten zou hebben gehad.

Ongeveer twee jaar voor haar vertrek zou de verzoekende partij N. hebben ontmoet en er sindsdien regelmatig in het geheim contact mee hebben gehad, soms door met haar af te spreken in Kaboel en heel vaak door met haar te telefoneren. Na één jaar zou de verzoekende partij haar moeder hiervan op de hoogte hebben gebracht. Haar moeder zou haar toen hebben verteld dat het meisje waarmee zij omging de dochter was van S. en dat haar familie in het verleden een grondconflict had gehad met deze persoon dat door een *jirga* werd beslecht maar dat nog steeds veel kwaad bloed zette bij de familie van S. Niettemin zou verzoekers moeder een huwelijksaanzoek hebben gedaan bij de familie van N., dat werd geweigerd en twee of drie maanden later werd gevolgd door een tweede aanzoek, dat opnieuw werd geweigerd. Bij dit tweede aanzoek zou verzoekers moeder de familie van N. op de hoogte hebben gebracht van het feit dat haar zoon en het meisje reeds in het geheim contact hadden met elkaar. Ongeveer twee maanden na het tweede aanzoek zouden de verzoekende partij en N. tijdens een afspraakje in de bazaar door de broers van N. zijn opgemerkt. De broers zouden hun zus hebben geslagen en meegenomen en de verzoekende partij bij wijze van waarschuwing met de dood hebben bedreigd. De verzoekende partij zou na dit voorval besloten hebben bij haar tante in Kaboel onder te duiken. Na drie maanden zou N. contact met de verzoekende partij hebben gezocht, waarna zij zouden afgesproken hebben elkaar in een restaurant in Kaboel te ontmoeten. Net voor het betreden van het restaurant zouden zij opnieuw zijn opgemerkt door de broers van N., die de verzoekende partij zouden hebben aangevallen en zes messteken hebben toegediend. Na tussenkomst van de politie zou de verzoekende partij naar het ziekenhuis zijn afgevoerd waar hij zou zijn ondervraagd. Van het onderzoek dat de politie ging instellen zou uiteindelijk niets meer gekomen zijn. Na een week in het ziekenhuis te hebben verbleven zou de verzoekende partij naar een smokkelaar in de provincie Nimruz hebben kunnen vluchten, waar hij nog een maand tot anderhalve maand zou hebben verbleven alvorens zijn tocht naar Europa aan te vangen.

Ongeveer drie maanden na verzoekers vertrek zou er een *jirga* gehouden zijn in zijn dorp waar beslist zou zijn geweest dat S. met hem persoonlijk mag afrekenen wanneer hij hem kan vatten.

De Raad hecht in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter geen geloof aan het asielrelaas van de verzoekende partij, en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken naliët te vermelden dat er zich een grondconflict had voorgedaan tussen haar familie en de familie van N. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, is de verklaring dat de verzoekende partij niet veel tijd kreeg om alles in detail te vertellen niet afdoend. De verzoekende partij werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat het grondconflict de oorzaak is van de vete tussen haar familie en S., waardoor hij niet kon trouwen met N. en uiteindelijk zelfs zijn land van herkomst diende te verlaten, kan niet worden aangenomen dat hij dit als een detail zou hebben beschouwd en daarom niet zou hebben vermeld. Het is ten andere de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om alle feiten die tot zijn vertrek hebben geleid te vermelden wanneer hem daarnaar wordt gevraagd.

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat de verzoekende partij voorafgaand aan het moment waarop zij haar moeder inlichtte over haar contacten met N. niet op de hoogte zou zijn geweest van het grondconflict en de daaruit voortvloeiende vete met de familie van S. Dat de verzoekende partij hier initieel als kind niets van wist, kan nog worden aangenomen. Doch niet dat zij gedurende vijf jaar na de dood van haar vader – het moment waarop zij thuis zelf de rol van mannelijke beschermer op zich diende te nemen – nooit iets zou hebben opgevangen van een grondconflict met een andere familie van haar stam (stuk 5, gehoorverslag, p. 3, 4, 7). Dit gegeven is des te opmerkelijker gelet op de afkeer en woede die de familie van S. omwille van dit conflict nog steeds voor verzoekers familie zou voelen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). De eventuele motieven die de moeder van de verzoekende partij zou hebben gehad om haar zoon van het grondconflict op de hoogte te brengen verklaren niet waarom de verzoekende partij hier eerder niets over vernomen heeft.

Ten derde is het niet geloofwaardig dat de verzoekende partij bij haar ontmoeting met N. niet zou hebben geweten dat zij de dochter van S. was en pas een jaar later van haar moeder zou hebben gehoord wie haar vader was. De verzoekende partij wist immers waar het huis van N. was – zij zagen elkaar soms wanneer N. het huis verliet om water te gaan halen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7 – alsook dat S. en zijn zonen inwoners van datzelfde huis waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Dat het dan nooit bij haar opgekomen zou zijn dat N. mogelijks de dochter was van S., is niet aannemelijk. Nog daargelaten voorgaande vaststelling, is het in het licht van de Afghaanse norm dat de ouders van kandidaat-huwelijkspartners dienen in te stemmen met het huwelijk, zoals ook blijkt uit verzoekers relaas, niet aannemelijk dat de verzoekende partij N. nooit zou hebben gevraagd naar haar familie of naar haar vader. Volgens verzoekers verklaringen was hij zich bewust van het verboden karakter van zijn contacten met N., waardoor men toch zou verwachten dat hij interesse zou hebben getoond in haar afkomst met het oog op een formalisering van zijn relatie met haar (stuk 5, gehoorverslag, p. 13). Dat N. haar afkomst uit schaamte voor het vroegere grondconflict zelf niet ter sprake bracht, doet aan deze verwachting geen afbreuk.

Tot slot maakt verzoeker in het licht van de Afghaanse context niet aannemelijk dat N. van dermate veel vrijheid zou hebben genoten om met de verzoekende partij telefonisch contact te hebben en haar af en toe te ontmoeten. De verzoekende partij stelt in haar verweer dat het gegeven dat meisjes in Afghanistan maar tot een bepaalde leeftijd naar school mogen gaan en daarbuiten niets mogen doen niet betekent dat het *in casu* voor N. occasioneel niet mogelijk zou zijn geweest om de verzoekende partij te ontmoeten. Er kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat de familie van N. maatregelen zou hebben genomen om verdere contacten met de verzoekende partij te verhinderen nadat zij door haar moeder op de hoogte waren gebracht van de telefonische contacten die er geweest waren. De verzoekende partij verklaart niet hoe het voor N. mogelijk was om twee maanden later opnieuw af te spreken aan de bazaar van Chaharasyab en, nadat zij daar door haar broers met geweld was meegenomen, de verzoekende partij drie maanden later opnieuw op te bellen en op eigen houtje op te zoeken in Kaboel. Het is verder niet logisch dat de verzoekende partij en N. besloten om telkens aan de bazaar van Chaharasyab af te spreken, uitgerekend de bazaar waar de broers van N. een winkel met levensmiddelen uitbaatten. De verzoekende partij stelt dienaangaand dat het voor N. niet mogelijk was om elders, ver van haar woonplaats af te spreken, aangezien dit onmiddellijk vraagtekens zou doen rijzen bij haar ouders en broers. Deze uitleg houdt echter geen steek in het licht van verzoekers verklaringen dat N. haar familie in de waan liet dat zij naar school ging toen zij met de verzoekende partij afsprak om samen naar Kaboel te gaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 15).

Waar de verzoekende partij wijst op haar verklaring dat de ontmoetingen niet in de bazaar zelf plaatsvonden, maar erachter, merkt de Raad op dat dienaangaand in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

“(…) eerder zei u expliciet dat u haar vroeg om “naar de bazaar van Chaharasyab te komen en vandaar ... naar Kabul [te gaan]” (CGVS, p. 13). Los van het feit of het nu net voor, net achter, of in de bazaar zelf was dat jullie afspraken, is het niet realistisch dat jullie dit zouden doen in de wetenschap dat de drie broers van N(…) een winkel hadden in diezelfde bazaar en er dus een grote kans was dat jullie door hen opgemerkt zouden worden, terwijl jullie er volgens uw eigen verklaringen net alles aan deden om de contacten geheim te houden (CGVS, p. 12 en 13). Dat twee personen die een relatie koste wat het kost verborgen willen houden, afspreken aan de bazaar waar de broers van één van hen een winkel openhouden kan geenszins overtuigen.”.

De verzoekende partij doet aan bovenstaande motivering geen afbreuk.

In de mate dat geen geloof kan worden gehecht aan de door de verzoekende partij beschreven contacten met N., kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die daar volgens haar

verklaringen uit voortgekomen zijn, met name het incident met de broers van N. aan de bazaar, de aanval op de verzoekende partij in Kaboel en de *jirga* waarbij zij na haar vertrek vogelvrij werd verklaard. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij over deze feiten gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd, doet zij geen afbreuk aan de hoger gedane concrete en pertinente vaststellingen.

Verzoekers verwijzing naar richtlijnen van UNHCR waaruit zou blijken dat het grondconflict een belangrijk materieel feit is, dat er in bepaalde gevallen bloedwraak kan ontstaan en dat personen die bloedwraak vrezen een risicoprofiel hebben, volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met de algemene stelling dat het mogelijk is dat een asielrelaas onaannemelijk maar toch geloofwaardig is en *vice versa*, en een verwijzing naar Britse rechtspraak in die zin, weerlegt noch verklaart de verzoekende partij de concrete en pertinente motieven op grond waarvan aan haar verklaringen inzake de problemen die zij omwille van vermeende contacten met een meisje zou hebben gekend geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

De verzoekende partij voert in haar verzoekschrift geen verweer met betrekking tot bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel en doet er derhalve geen afbreuk aan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.6. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig te werk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet preciseert hoe artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet, volgens welke bepaling het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich tot UNHCR kan wenden om informatie te bekomen die nuttig is voor het vervullen van zijn opdracht en het gerechtigd is om alle bescheiden en inlichtingen die voor de uitoefening van zijn opdracht nuttig zijn door elke Belgische overheid te doen overleggen, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat "*artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*" wordt geschonden, preciseert zij niet over welk koninklijk besluit zij het hier heeft, zodat deze schending evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De verzoekende partij licht evenmin toe op welke wijze zij de rechten van verdediging *in casu* geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel derhalve onontvankelijk is.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS